

Besede svetega očeta ob razglasitvi sestre Favstine za svetnico

»Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in saeculum misericordia eius.« »Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, **ker na veke traja njegovo usmiljenje**« (Ps 118,1). Tako poje Cerkev velikonočni osmini, ko povzema iz Kristusovih ust besede psalma. V dvorano zadnje večerje prinaša vstali Kristus veliko oznanilo Božjega usmiljenja in ga zaupa apostolom: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam... Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« (Jn 20,21-23)

Preden je Jezus izgovoril te besede, je pokazal roke in stran. Pokaže rane svojega trpljenja, predvsem rano na Srcu, mesto, od koder izvira veliki val usmiljenja, ki se razliva na človeštvo. Iz tega Srca je blažena sestra Favstina, ki jo bomo odslej klicali za SVETO, videla izhajati dva svetlobna pramena, ki osvetljujejeta svet: »Dva pramena – Jezus sam ji je to nekega dne razložil – predstavljata kri in vodo.«

I.

Kri in voda! Misel pohiti k pričevanju evangelista Janeza, ki je videl, da sta pritekli »kri in voda«, ko je vojak na Kalvariji s sulico odprl Kristusovo stran (prim. Jn 19,34). In če kri spominja na žrtev na križu in evharistični dar, voda v simboliki pri svetem Janezu ne spominja samo na krst, ampak tudi **na dar Svetega Duha** (prim. Jn 3,5; 4,14; 7,37-39).

Božje usmiljenje doseže ljudi prek križanega Kristusovega Srca: »Moja hčerka, povej, da sem jaz sama ljubezen in Usmiljenje«, je zahteval Jezus od sestre Favstine (Dnevnik, 374). To usmiljenje izliva Kristus na človeštvo po Svetem Duhu, ki je Sveti Trojici oseba-ljubezen. Ali ni prav usmiljenje »drugo ime« za ljubezen (prim. DM 7) v svojem najglobljem in najnežnejšem pomenu, v svoji drži, da priskoči na pomoč v vsaki potrebi, predvsem v svojem neizmernem odpuščanju?

Res, veliko je danes moje veselje, da predložim vsej Cerkvi za naš čas Božji dar, življenje in pričevanje sestre Favstine Kowalske. Po božji Previdnosti je bilo življenje te ponižne poljske hčerke tesno povezano z zgodovino dvajsetega, stoletja, ki smo ga pravkar pustili za seboj. Kristus ji je svoje sporočilo usmiljenja zaupal prav **med prvo in drugo svetovno vojno**. Tisti, ki se spominjajo in so bili priče ter soudeleženci dogodkov teh let in strahotnega trpljenja milijonov ljudi, dobro vedo, kako potrebno je bilo sporočilo usmiljenja, Jezus je rekel sestri Favstini: »Človeštvo ne bo našlo miru, dokler se ne bo z zaupanjem obrnilo k Božjemu usmiljenju« (Dnevnik, 132). Prek poljske redovnice je to sporočilo za vedno povezano z dvajsetim stoletjem, zadnjim v drugem tisočletju, in mostom do tretjega tisočletja. To sporočilo ni novo, lahko pa ga imamo za dar posebnega razsvetljenja, ki nam pomaga močneje zaživeti evangelij velike noči, da bi ga kot svetlobni žarek podarili možem in ženam našega časa.

II.

Kaj nam bodo prinesla prihodnja leta?

Kakšna je prihodnost ljudi na zemlji? Ni nam dano, da bi to vedeli. Vendarle je gotovo, da bodo – žal – z novim napredkom prišle boleče izkušnje. Toda luč Božjega usmiljenja, ki ga je hotel Gospod ponovno izročiti svetu prek karizme sestre Favstine, bo razsvetljevala hojo ljudi tretjega tisočletja.

Kakor nekoč apostoli mora človeštvo tudi danes v zgodovinski zadnji večerji sprejeti vstalega Krístusa, ki kaže rane svojega križanja in ponavlja: »**Mir z vami!**« Človeštvo mora dopustiti, da ga doseže in prešine Sveti Duh, ki nam ga daje vstali Kristus. Sveti Duh je tisti, ki ozdravlja rane srca, ruši pregrade, ki nas delijo od Boga in ločujejo med seboj, vrača veselje Očetove ljubezni in ljubezni bratske edinosti.

Nasloniti se moramo na celotno sporočilo današnje Božje besede druge nedelje po veliki noči, ki se bo odslej v vsej Cerkvi imenovala »**NEDELJA BOŽJEGA USMILJENJA**«. Zdi se, da nam različna berila orišejo hojo usmiljenja, ki – med tem, ko obnovi odnos vsakega človeka z Bogom – , vzbuja tudi med ljudmi nove odnose bratske solidarnosti. Kristus nas je poučil, da »človek ne le prejema in izkuša Božje usmiljenje, marveč je tudi poklican, »**da izkazuje usmiljenje**« drugim: »Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli« (Mt 5,7). (DM14). Nato nam je pokazal številne poti usmiljenja, ki ne odpušča samo grehov, ampak prihaja naproti vsem človeškim potrebam. Jezus se je sklonil k vsaki človeški bedi, gmotni in duhovni.

Njegovo sporočilo usmiljenja nas še naprej dosega prek njegovih rok, stegnjenih k trpečemu človeku. Tako ga je

videla in naznanila ljudem vseh celin sestra Favstina, ki je, skrita v svojem samostanu Lagiewniki v Krakovu, svoje življenje spremenila v pesem Usmiljenju: *Misericordias Domini in aeternum cantabo*' (Božje usmiljenje bom na veke opevala).

III.

Razglasitev sestre Favstine za sveto je posebno zgovorna, zato nameravam danes izročiti to sporočilo tretjemu tisočletju. Izročam ga vsem ljudem, da bi se naučili vedno bolje spoznavati pravi Božji obraz in pravi obraz svojih bratov.

Ljubezen do Boga in do bratov sta dejansko nerazdružljivi, kakor nas opominja Prvo Janezovo pismo: »Da ljubimo Božje otroke, pa spoznamo po tem, če ljubimo Boga in izpolnjujemo njegove zapovedi« (5,2). Apostol nas tu poziva k resnični ljubezni, ki se kaže v spolnjevanju zapovedi.

Res ni lahko ljubiti z globoko ljubeznijo, ki temelji na pristnem darovanju samega sebe. Te ljubezni pa se naučimo samo v Božji šoli, v gorečnosti njegove dejavne ljubezni. S pogledom, uprtim vanj, uglaseni na njegovo očetovsko Srce, postajamo sposobni gledati brate in sestre z novimi očmi, v drži zastonskega daru in delitve, velikodušnosti in odpuščanja. **Vse to je usmiljenje!**

V meri, v kateri bo človeštvo sposobno spoznati skrivnost tega usmiljenega pogleda odkrijemo uresničujoči vidik idealne podobe v prvem berilu: »**Množica teh, ki so sprejeli vero, je imela kakor eno srce in eno dušo. Nihče ni trdil, da je to, kar ima njegova last, temveč jim je bilo vse skupno.**« (Apd 4,32). Tu je postalo srčno usmiljenje tudi način odnosov, osnutek skupnosti, delitev dobrin. Tu so cvetela duhovna in telesna »**dela usmiljenja.**« Tu se je usmiljenje pokazalo v zahtevi postati »bližnji« bratom in sestram, ki živijo v največjem pomanjkanju.

IV.

Sestra Favstina Kowalska je zapisala v svojem Dnevniku: »**Strašno bolečino čutim, ko gledam trpljenje bližnjega. Vse bolečine bližnjega se odražajo v mojem srcu; v svojem srcu nosim njihove stiske, tako da me tudi telesno uničujejo. Želela bi, da bi vse bolečine padle name in bi tako bližnjemu prinesla olajšanje.**« (Dnevnik. 365) Glejte, do kod gre ljubezen, če je po meri Božje ljubezni!

Današnji človek in človeštvo se mora navdihovati pri tej ljubezni, da bi kljubovalo krizi smisla, izzivom najrazličnejših potreb, predvsem obvarovanju dostojanstva vsake človeške osebe. Tako bo sporočilo o Božjem usmiljenju postalo tudi sporočilo o dostojanstvu in vrednosti vsakega človeka. V Božjih očeh je dragocen **vsak človek**, za vsakega je dal Kristus svoje življenje, vsem daje Oče svojega Duha in odpira vrata v svojo intimnost.

To tolažilno sporočilo se obrača predvsem k tistemu, ki je v posebno težki preizkušnji ali čuti na sebi težo storjenih grehov, zaradi česar je izgubil vsako zaupanje v življenje in je v skušnjavi, da bi podlegel obupu. K njemu prihaja Kristus s svojim blagim obrazom, nadenj se izlivajo tisti žarki, ki izhajajo iz njegovega Srca in osvetlujejo, ogrevajo, kažejo smer in vlivajo upanje. Koliko duš je že potolažil vzklik »**Jezus, zaupam vate!**«, ki ga je Previdnost svetovala prek sestre Favstine! To preprosto dejanje predanosti Jezusu pretrga najgostejše oblake in povzroči, da posije svetlobni žarek v življenje vsakega človeka. **Jezu, ufam tobie.**

V.

Misericordias Domini in aeternum cantabo. (Ps 88,2) Glasu Božje Matere, »**Matere usmiljenja**«, glasu nove svetnice, ki v nebeškem Jeruzalemu opeva usmiljenje skupaj z vsemi Božjimi prijatelji, pridružimo tudi mi, potujoča Cerkev, svoje glasove.

In ti, Favstina, Božji dar našemu času, dar Poljske vsej Cerkvi, izprosi nam, da bi došli globino Božjega usmiljenja. Pomagaj nam, da ga živo izkusimo in o njem pričujemo svojim bratom in sestram. Naj se tvoje sporočilo luči in upanja razlije na ves svet, spodbuja grešnike k spreobrnjenju, pomiri tekmovalnost in sovraštvo, odpre ljudi in narode k spolnjevanju bratstva. Danes, ko s teboj upiramo pogled v obličje vstalega Kristusa, sprejemamo za svojo tvojo molitev zaupne predanosti in jo izrekamo s trdnim upanjem« Jezus Kristus, zaupam vate! Jezu, ufam tobie.

Janez Pavel II. Rim, 30, aprila 2000